

Zjavenie Ježiša Krista – číslo tri

Odhaľovanie prorockých základov: Štúdia Zjavenia a cesty pravdy

Jeff Pippenger

2023-08-21

„Tak pri skúmaní poľa a kopaní za drahocennými klenotmi pravdy rozoznávame skryté poklady. Neočakávane nachádzame vzácnu rudu, ktorú treba zhromažďovať a uchovávať ako poklad. A v hľadaní sa má pokračovať. Doteraz veľmi mnoho z nájdeného pokladu ležalo blízko povrchu a bolo ľahko získateľné. Keď sa pátranie vedie správne, vynakladá sa každé úsilie na zachovanie čistého porozumenia a srdca. Keď myseľ zostáva otvorená a neustále skúma pole zjavenia, nájde bohaté ložiská pravdy.“

„Staré pravdy budú zjavené v nových aspektoch a objavia sa pravdy, ktoré boli pri hľadaní prehliadané. Mocné pravdy boli pochované pod sofistikou bludu, ale usilovný hľadáčik ich nájde. Keď nachádza a otvára pokladnicu drahocenných klenotov pravdy, nie je to nijaká krádež; lebo všetci, ktorí si tieto klenoty vážia, ich môžu vlastniť, a potom aj oni majú pokladnicu, ktorú môžu otvoriť iným. Ten, kto udeľuje, sa nepripravuje o poklad; lebo keď ho skúma, aby ho mohol predložiť tak, aby pritiahol iných, nachádza nové poklady....“

„Tí, ktorí stoja pred ľuďmi ako učitelia pravdy, majú zápasit' s veľkými témami. Nemajú premárniť vzácny čas hovorením o malicherných veciach. Nech študujú Slovo a nech kážu Slovo. Nech je Slovo v ich rukách ako ostrý dvojsečný meč. Nech vydáva svedectvo o minulých pravdách a ukazuje, čo má byť v budúcnosti.“

„Na všetky veľké pravdy proroctva zažiarí rozmnožené svetlo a budú videné v novej sviežosti a žiarivosti, lebo jasné lúče Slnka spravodlivosti osvietia všetko.“ Manuscript Releases, zväzok 1, 37–40.

Verím, že som teraz prostredníctvom predchádzajúcich článkov položil dostatok prorockých zobrazení ako dobrý oporný bod, keď začíname postupovať knihou Zjavenia. Ak čítate tieto články online, dúfam, že rozumiete tomu, že články sú zoradené postupne podľa dátumu. Uvedomujem si, že medzi tými, ktorí tieto články sledujú, sú aj takí, ktorí sú oboznámení s väčšinou toho, čo predkladám, a im sa ospravedlňujem za všetku opakovanosť. Usiloval som sa poskytnúť dostatočnú biblickú oporu pre pravdy, ktorými sa zaoberáme, aby niekto, kto je nový v zásadách, ktoré Future for America používa, porozumel a zostal zaujatý, hoci mu môže chýbať určitá známosť s týmito pojmami, ktorú mnohí z nás už majú.

V knihe Zjavenia boli odhalené niektoré veľmi mocné pravdy, ktoré som si až donedávna nikdy neuvedomoval. Tieto pravdy by som mohol jednoducho predložiť na verejnosti bez toho, aby som sa ich najprv usiloval podoprieť prorockým východiskom predtým, než ich zdieľam, avšak tieto pravdy sú natoľko nové a natoľko vážne, že som ich nebol ochotný zdieľať bez určitého základu, na ktorý by bolo možné tieto pravdy položiť a ktoré, ako verím, predstavujú rozpečatenie Zjavenia, ku ktorému dochádza tesne pred uzavretím doby milosti.

A povedal mi: Nezapečatuj slová proroctva tejto knihy, lebo čas je blízko. Kto pácha nepravosť, nech pácha nepravosť ešte; a kto je poškvŕnený, nech sa ešte poškvŕňuje; a kto je spravodlivý, nech ešte koná spravodlivosť; a kto je svätý, nech sa ešte posväcuje. Zjavenie 22:10, 11.

Ježiš predložil zásadu o vyučovaní pravdy, o ktorej sa domnievam, že sa uplatňuje aj tu. Táto zásada je zasadená do určenia diela Ducha Svätého.

A keď on príde, usvedčí svet z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu: z hriechu preto, že neveria vo mňa; zo spravodlivosti preto, že idem k svojmu Otcovi a viac ma nevidia; zo súdu preto, že knieža tohto sveta je odsúdené. Ešte vám mám mnoho čo povedať, ale teraz to nemôžete uniesť. Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čo počuje, a zvestuje vám budúce veci. On ma oslávi, pretože z môjho vezme a oznámi vám. Ján 16:8–16.

Keď Kristus povedal: „Ešte vám mám mnoho čo povedať, ale teraz to nemôžete uniesť,“ potvrdzuje to moje presvedčenie, že je teraz mnoho čo zdieľať, no najprv musí jestvovať logický predpoklad, na ktorom možno tieto pravdy budovať. Predchádzajúce verše totiž označujú posolstvá troch anjelov ako tie, ktoré predstavuje Duch Svätý tým, že „svet usvedčuje z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu“. Tieto tri posolstvá sú posledným výstražným posolstvom, a preto je táto pasáž, ktorá označuje dielo Ducha Svätého, dôležitým svedectvom, lebo zdôrazňuje, že toto posolstvo je chápané postupne a že mu rozumejú iba tí, ktorí majú olej Ducha Svätého. Ján v knihe Zjavenie predstavuje práve túto pravdu, keď uvádza, že je svet zachovávajúcim adventistom siedmeho dňa na konci sveta.

Bol som v Duchu v deň Pánov a počul som za sebou mocný hlas ako hlas poľnice. Zjavenie 1,10.

Adventisti siedmeho dňa na konci sveta, ktorí porozumejú rozpečatenému posolstvu v Zjavení, tak urobia preto, že budú „v Duchu“. V kontexte podobenstva, o ktorom nám bolo povedané, že „znázorňuje skúsenosť adventného ľudu“, je Ján múdrou pannou, lebo má olej Ducha. Predstavuje múdre panny na konci sveta, ktoré počujú mocný hlas „za“ sebou. „Hlas spoza“ neho je Alfa a Omega, ako je označený hneď v nasledujúcom verši, a tento hlas ho vyzýva, aby sa vrátil na staré chodníky a kráčal po nich.

Toto hovorí Hospodin: Zastavte sa na cestách a hľadte, pýtajte sa na dávne chodníky, kde je dobrá cesta, a choďte po nej, a nájdete odpočinok svojim dušiam. Ale oni povedali: Nebudeme po nej chodiť. Jeremiáš 6:16.

„Odpočinok“, o ktorom hovorí Jeremiáš, je vyliatie Ducha Svätého počas neskorého dažďa. V nasledujúcom verši Jeremiáš uvádza druhé znázornenie pochabých panien, ktoré odmietajú vrátiť sa k základom adventizmu (starým chodníkom) a chodiť po nich.

A ustanovil som nad vami aj strážcov so slovami: Počúvajte zvuk trúby. Ale oni povedali: Nebudeme počúvať. Jeremiáš 6:17.

Keď Ján počuje hlas za sebou, ktorý ho usmerňuje k dávny chodníkom alebo k základom adventizmu, hlas, ktorý počuje, je ako trúba. Tento hlas je sprostredkovaný prostredníctvom „strážcov“, ktorých Boh ustanovil nad adventizmom. Otec Miller bol strážcom, ktorý zatrúbil na výstražnej trúbe na počiatku adventizmu počas ohlasovania posolstva prvého anjela, oznamujúceho otvorenie súdu. Ján však osobitne predstavuje tých, ktorí zvestujú posolstvo tretieho anjela, oznamujúce uzavretie súdu. Predstavuje tých, ktorí sa vracajú k základom, ktoré Boh vybudoval prostredníctvom Millerovho diela.

Počas rokov sme opakovane ukazovali (a možno to nájsť v Habakukových tabuľkách), že posolstvo prvého anjela „bojte sa Boha“ je určené na usvedčenie z hriechu, že v posolstve druhého anjela sa zjavuje spravodlivosť a že tretí označuje súd. Toto sú tri kroky troch anjelov a zároveň aj tri kroky diela Ducha Svätého. Tieto tri kroky sú takisto znázornené tromi hebrejskými písmenami, ktoré tvoria hebrejské slovo prekladané ako „pravda“. V pasáži zo šestnástej kapitoly Jánovho evanjelia Ježiš hovorí o diele Ducha Svätého, ktorý vedie Boží ľud do „všetkej pravdy“, a zároveň mu ukazuje „budúce veci“. Ježiš však hovorí, že má „ešte mnoho toho, čo by vám povedal, ale teraz to nemôžete zniesť.“

Dúfam, že ste pochopili niečo z významu hebrejského slova prekladaného ako „pravda“. Ved' sme práve len začali uplatňovať tento symbol v našom štúdiu. V prvých troch veršoch prvej kapitoly Zjavenia je označený proces komunikácie medzi Bohom a človekom. Je označený ešte skôr, než Zjavenie identifikuje trojitú prirodzenosť Božstva. Nachádza svoje druhé svedectvo v posledných veršoch Zjavenia a tým, že sa takto na základe uplatnenia zásady „riadok na riadok“ postupuje ďalej, prináša viac svetla.

Keď potom pripojíme Genezis 1:1–2:3, nachádzame tretie svedectvo a ďalšiu prorockú líniu, ktorú možno položiť na dve predchádzajúce línie na začiatku i na konci Zjavenia.

Potom pridáme posledné zaslúbenie v Starom zákone, ktoré označuje Eliáša, ktorý má prísť, a máme štyri prorocké línie.

Potom pridáme prvú kapitolu Nového zákona a máme päť línií, ktoré treba spojiť, aby sme získali konečné posolstvo nachádzajúce sa v Biblii, keď na všetky línie uplatníme princíp Alfy a Omegy. Ak by sme dovíšili tých päť línií, ktoré sme už určili, uplatnením tohto princípu naprieč všetkými piatimi líniami, potom by sme mali očakávať, že koniec Matúša a koniec Jána budú svedčiť o tej istej informácii ako všetkých päť prorockých línií „prvého a posledného“, ktoré zvažujeme.

Posolstvo, ktoré sa odpečatuje, je ustanovené v knihe Zjavenie, a preto je referenčným bodom pre ostatné línie v súlade s tým, že sestra Whiteová nás informuje, že „všetky knihy Biblie sa stretávajú a končia v Zjavení“. Posolstvo prvých troch veršov knihy Zjavenie určuje proces, ktorý Boh používa na odovzdanie svojho slova Jánovi, aby ho zapísal a poslal cirkvám. Prvá kniha Nového zákona, ako už bolo uvedené, predkladá rodokmeň Ježiša Krista a začína sa veľmi poučným bodom.

Kniha rodu Ježiša Krista, syna Dávidovho, syna Abrahámovho. Matúš 1:1.

Ježiš ukončil svoju priamu interakciu s hašterivými Židmi tým, že ich umlčal témou „Syna Dávidovho“, témou, ktorej mohli Židia porozumieť iba vtedy, ak by boli rozumeli biblickému princípu začiatku a konca. Nerozumeli mu a väčšina adventistov mu nerozumie tiež. Každý, kto si želá namietat' proti princípu opakovania dejín, dokazuje, že nechápe, že staroveký Izrael je predobrazom moderného Izraela, a jeho neochota veriť tomuto princípu je totožnou neochotou na konci dejín starovekého Izraela porozumieť tomu istému princípu. Ježiš predstavil tento princíp vo svojej záverečnej hádanku Židom tým, že ich upriamil na hádanku, ako mohol byť Pán Dávidov zároveň aj Dávidovým synom?

Prvá kapitola Jánovho evanjelia uvádza, že na počiatku bolo Slovo, Slovo bolo u Boha a Slovo je Boh a Slovo stvorilo všetky veci. To sa, samozrejme, zhoduje s ostatnými líniami, na ktoré poukazujeme. A ak potom vezmeme do úvahy posledné slová v Jánovom evanjeliu, vidíme, že Peter po tom, čo počul Ježiša opísať, akou smrťou zomrie, sa Ježiša pýta, čo sa stane s apoštolom Jánom.

Peter, vidiac ho, povedal Ježišovi: Pane, a čo bude s týmto? Ježiš mu povedal: Ak chcem, aby zostal, kým neprídem, čo teba do toho? Ty ma nasleduj. A tak sa medzi bratmi rozšírila táto reč, že ten učeník nezomrie. Ježiš mu však nepovedal: Nezomrie; ale: Ak chcem, aby zostal, kým neprídem, čo teba do toho? Toto je ten učeník, ktorý svedčí o týchto veciach a ktorý ich napísal; a vieme, že jeho svedectvo je pravdivé. Je však aj mnoho iného, čo Ježiš učinil; a keby sa to malo všetko po jednom napísať, myslím, že ani sám svet by neobsiahol knihy, ktoré by sa mali napísať. Amen. Ján 21:21–25.

Peter chcel vedieť, ako Ján zomrie, alebo dokonca či Ján vôbec zomrie. Odpoveď je v tomto úryvku zopakovaná dvakrát, keď ju Ježiš vyslovil a potom ju Ján znovu uviedol: „Ak chcem, aby on [Ján] zostal, kým prídem, čo je tebe do toho?“ Ján sa dožil Ježišovho druhého príchodu.

Tú „pravdu“ môžete vidieť alebo počuť iba vtedy, ak veríte v opakovanie dejín, a tiež že dejiny, ktoré sa majú zopakovať, sa opakujú na konci sveta. Koniec sveta je miesto, kde sa Ján nachádzal, keď písal knihu Zjavenie. Posledná kniha Jánovho evanjelia je v súlade s ostatnými líniami začiatku a konca, lebo umiestňuje Jána do dejín udalostí vedúcich k druhému príchodu, kde on, predstavujúci tých, ktorí ohlasujú posledné výstražné posolstvo, posíla toto posolstvo cirkvám.

„V dňoch raných kresťanov prišiel Kristus po druhý raz. Jeho prvý príchod bol v Betleheme, keď prišiel ako dieťa. Jeho druhý príchod bol na ostrove Patmos, keď sa v sláve zjavil Jánovi Zjaviteľovi, ktorý ‚padol k Jeho nohám ako mŕtvy‘, keď Ho uvidel. Kristus ho však posilnil, aby zniesol ten pohľad, a potom mu dal posolstvo, aby ho napísal cirkvám v Ázii, ktorých mená výstižne opisujú charakteristiky každej cirkvi.“

„Svetlo, ktoré Kristus zjavil svojmu služobníkovi, prorokovi, je určené pre nás. V Jeho zjavení sú podané posolstvá troch anjelov a opis anjela, ktorý mal zostúpiť z neba s veľkou mocou a osvietiť zem svojou slávou. V ňom sú varovania pred bezbožnosťou, ktorá bude existovať v posledných dňoch, a pred znamením šelmy. Nemáme toto posolstvo len čítať a rozumieť mu, ale máme ho hlásať svetu jasným a nezameniteľným hlasom. Predkladaním týchto vecí zjavených Jánovi budeme schopní pohnúť ľuďmi.“ Manuscript Releases, zväzok 19, 41.

Záver Jánovho evanjelia identifikuje proces komunikácie tak, ako je to v prvých troch veršoch Zjavenia, tým, že prorocky umiestňuje Jána do dejín Druhého príchodu. Tak používa Ježišov prvý „druhý príchod“ (Patmos) na znázornenie Jeho posledného „druhého príchodu“. Dokonale sa to spája s ostatnými líniami, ktoré zvažujeme, lebo predstavuje Jána na konci sveta, na Patme, kde prijíma Zjavenie Ježiša Krista. A čo koniec Matúšovej knihy?

Potom jedenásti učeníci odišli do Galiley, na vrch, kam im Ježiš určil prísť. A keď Ho uzreli, klaňali sa Mu; niektorí však pochybovali. A Ježiš pristúpil a hovoril im takto: Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Preto choďte a čiňte učeníkmi všetky národy, krstiac ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého, učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta. Amen. Matúš 28:16–20.

V danom úryvku je Ježišovi daná všetka moc, a to by, prirodzene, bola Jeho stvoriteľská moc. A potom dáva prikázanie krstiť v mene Otca, Syna a tiež Ducha Svätého, ktorý sa vznášal nad vodami v prvej kapitole Genezis, a siedmich duchov, ktorí sú pred Božím trónom. Tento úryvok určuje, že kresťania majú uznávať tri osoby nebeskej trojice ako tri odlišné bytosti. Záver Matúša dopĺňa tieto línie tak, ako to robí aj ostatných šesť.

„Kristus ustanovil krst za znamenie vstupu do svojho duchovného kráľovstva. Učínil z neho výslovnú podmienku, ktorú musia splniť všetci, čo si želajú byť uznaní za podriadených autorite Otca, Syna a Ducha Svätého. Skôr než človek nájde domov v cirkvi, skôr než prekročí prah Božieho duchovného kráľovstva, má prijať pečať Božieho mena: ‚Hospodin, naša spravodlivosť.‘ Jeremiáš 23:6.

„Krst je nanajvýš slávnostným zrieknutím sa sveta. Tí, ktorí sú pokrstení v trojitom mene Otca i Syna i Ducha Svätého, už pri samom vstupe do svojho kresťanského života verejne vyhlasujú, že opustili službu satanovi a stali sa členmi kráľovskej rodiny, deťmi nebeského Kráľa. Poslúchli príkaz: ‚Vyjdite spomedzi nich a oddel'te sa, ... a nečistého sa nedotýkajte.‘ A na nich sa napĺňa zaslúbenie: ‚Prijmem vás a budem vám Otcom a vy budete mojimi synmi a dcérami, hovorí Pán Všemohúci.‘ 2 Korint'anom 6:17, 18.

„Keď sa kresťania podrobujú slávnostnému obradu krstu, On zaznamenáva sľub, ktorý skladajú, že Mu budú verní. Tento sľub je ich prisahou vernosti. Sú pokrstení v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Takto sú zjednotení s tromi veľkými mocnosťami neba. Zaväzujú sa zrieknuť sa sveta a zachovávať zákony Božieho kráľovstva. Odteraz majú kráčať v novote života. Už viac nemajú nasledovať ľudské tradície. Už viac nemajú používať nečestné spôsoby. Majú poslúchať ustanovenia nebeského kráľovstva. Majú hľadať Božiu česť. Ak zostanú verní svojmu sľubu, bude im daná milosť a moc, ktoré im umožnia naplniť všetku spravodlivosť. ‚Ale všetkým, ktorí Ho prijali, dal moc stať sa Božími synmi, totiž tým, ktorí veria v Jeho meno.‘“ Evanjelizácia, 307.

Ježiš vo svojom Slove znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku, lebo On je Slovo a On je Alfa i Omega.

Keď sa týchto sedem línií spojí, vytvára sa veľmi podrobný obraz procesu komunikácie medzi Bohom a človekom, pričom mnohé ďalšie zásadné a dôležité pravdy sú predložené a ustanovené

ostatnými svedkami „línií“. Sedem „línií“ proroctva predstavujúcich Alfu a Omegu. Ale čo kniha Malachiáš?

Kniha Malachiáš je drvivým pokarhaním neverných kňazov v adventizme. Otvára sa identifikáciou dvoch tried ctiteľov v adventizme na konci sveta.

Výnos slova Hospodinovho k Izraelu skrze Malachiáša. Miloval som vás, hovorí Hospodin. A vy hovoríte: Čím si nás miloval? Či nebol Ezáv Jakobovým bratom? hovorí Hospodin. A predsa som miloval Jakoba. Malachiáš 1:1, 2.

Malachi nás ďalej informuje, že dve triedy uctievačov na konci sveta sú dvoma triedami kňazov.

A teraz, ó, kňazi, toto prikázanie je pre vás. Ak nebudete počúvať a ak si to nevezmete k srdcu, aby ste vzdali slávu môjmu menu, hovorí Hospodin zástupov, pošlem na vás kľatbu a prekľajem vaše požehnania; áno, už som ich prekľal, pretože si to neberiete k srdcu. Malachiáš 2, 1. 2.

Začiatok knihy Malachiáš predobrazuje posolstvo Laodicee a Filadelfie prostredníctvom dvoch tried kňazov. Kňazom je prikázané, aby „počuli“. Ján predstavuje kňazov, ktorí počujú, a kňaz predstavuje Boží zmluvný vyvolený ľud. Už sú pod kľatbou a budú opäť prekliati, ak nebudú „počuť“ a ak si to „nevezmú k srdcu“, pretože „nepočujú“ alebo „nechcú“ „vzjať si to k srdcu“.

Aj vy ako živé kamene budujte sa v duchovný dom, sväté kňazstvo, aby ste prinášali duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista. Preto aj Písmo obsahuje: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto verí v neho, nebude zahanbený. Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale pre neposlušných: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavou uhla, a kameňom úrazu i skalou pohoršenia, a to tým, ktorí sa potkávajú o slovo, sú neposlušní; na čo boli aj určení. Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud určený na osobitné vlastníctvo, aby ste zvestovali cnosti Toho, ktorý vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla; vy, ktorí ste kedysi neboli ľudom, ale teraz ste Božím ľudom; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1 Peter 2:5–10.

Kňazi sú Boží vyvolený ľud, ktorý je skúšaný „uholným kameňom“ v základe chrámu. Uholný kameň je tým, podľa čoho sa zarovnávajú všetky ostatné základové kamene, a zároveň je to kameň, ktorý nesie váhu celého chrámu. Millerovým uholným kameňom bolo „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť. Uholný kameň, čiže kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, je pravdivým príbehom stavby chrámu, ktorý je veľmi konkrétne opísaný v spisoch Ducha proroctva. Jedným bodom týkajúcim sa prvého kameňa, ktorý bol zavrhnutý, je to, že po svojom zavrnutí bol odložený nabok, a od toho okamihu by stavitelia chrámu pravidelne zakopávali o uholný kameň, ktorý bol odložený v priestore ich práce. Bol kameňom úrazu.

V Malachiášovi Boh oznamuje bezbožným kňazom, známym aj ako bláznivé laodicejské panny, že ich „prekliť“ a že ich ešte aj preklaje. Prekliť ich preto, že nechcú „počuť“ a „vložiť“ si k srdcu Eliášovo posolstvo. Eliášovo posolstvo obracia srdcia otcov k synom a srdcia synov k otcom. Obrátenie ich srdca predstavuje počutie Eliášovho posolstva o otcoch a synoch, čo je princíp prvého a posledného. Počuť posolstvo o prvom a poslednom nestačí; musí byť vložené na srdce. Prijat

Eliášovo posolstvo znamená vložiť si ho k srdcu. Ak kňaz nechce počuť tento princíp, bude prekliaty.

Na seba privolali kľatbu, keď roku 1863 začali proces odmietania úplne prvej základnej pravdy, ktorú Miller objavil, a neurobili nič iné, len v tomto odmietaní pokračovali až do samého dnešného dňa. No hoci sa postupná kľatba začala v roku 1863 (lebo už sú prekliati), kľatba, ktorá je vyjadrená budúcim časom, nastáva vtedy, keď sú pri nedeľnom zákone vyplúť z úst Pána. Začiatok Malachiáša znázorňuje koniec, lebo koniec predstavuje posledné varovanie dané múdram a bláznivým kňazom. Múdri a bláznivi v Malachiášovi sú predstavení ako Ezau a Jakob. Starší brat predstavuje zmluvu prostredníctvom prvorodenstva ako prvorodený, v protiklade s mladším bratom. Starší je prvý a mladší je posledný.

V Malachiášovi sú Ezau aj Jakob laodicejskými adventistami, ale ten posledný napokon počul „hlas“ Pána, činil pokánie a jeho meno bolo zmenené na Izrael. Starší, ten prvý, nepočul. Jakob počul hlas Pána v noci, keď sníval a videl anjelov vystupovať a zostupovať po rebríku, ktorý predstavuje Krista. Jakob predstavuje laodicejských adventistov na konci sveta, ktorí sú obrátení z Laodicey k Filadelfii, keď zakúsia prvé tri verše prvej kapitoly Zjavenia, ako je to znázornené Jánom a Jakobovým snom o rebríku s vystupujúcimi a zostupujúcimi anjelmi. Táto skúsenosť označuje začiatok Jakobovho obrátenia na Izraela, Filadelfského. Záver Jakobovho príbehu obrátenia nastáva, keď zápasí s Kristom v Penieli. Tak sa príbeh o Jakobovom prvorodenstve začína v prvých troch veršoch prvej kapitoly Zjavenia, keď prebieha odpečatovanie záverečného varovného posolstva, a končí sa v čase siedmich posledných rán, počas času súženia.

Všetky štyri súbory začiatkov a koncov, „riadok na riadok“, vydávajú svedectvo o posolstve Zjavenia Ježiša Krista. Otázkou je, či budú bláznivi kňazi počuť, alebo nepočuť.

Blahoslavený, kto číta, i tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú to, čo je v ňom napísané; lebo čas je blízko. Zjavenie 1,3.

Múdri kňazi, ktorí počujú, čo Duch hovorí cirkvám, počujú Eliášovo posolstvo. Miller bol Eliášom a niektorí počuli, no iní to odmietli.

„Tisíce boli vedené k tomu, aby prijali pravdu zvestovanú Williamom Millerom, a služobníci Boží boli vzbudení v duchu a moci Eliášovej, aby hlásali toto posolstvo. Podobne ako Ján, predchodca Ježiša, tí, ktorí kázali toto slávnostné posolstvo, cítili sa byť nútení priložiť sekeru ku koreňu stromu a vyzývať ľudí, aby prinášali ovocie hodné pokánia. Ich svedectvo bolo spôsobilé prebudiť a mocne zasiahnuť cirkvi a zjaviť ich skutočný charakter. A keď zaznelo slávnostné varovanie, aby ušli pred prichádzajúcim hnevom, mnohí, ktorí boli spojení s cirkvami, prijali uzdravujúce posolstvo; uvideli svoje odpadnutia a s horkými slzami pokánia a hlbokou úzkosťou duše sa pokorili pred Bohom. A keď na nich spočinul Duch Boží, pomáhali rozozvučať volanie: ‚Bojte sa Boha a vzdajte Mu slávu, lebo prišla hodina Jeho súdu.‘“ Early Writings, 233.

Millera predznázorňovali Eliáš aj Ján Krstiteľ, lebo Ján Krstiteľ pripravil cestu pre prvý príchod Krista a Miller pripravil cestu pre Kristov príchod do Najsvätejšieho miesta nebeskej svätyne 22. októbra 1844. Malachiáš priamo stotožňuje dielo Jána a Millera.

Hľa, posielam svojho posla, aby pripravil cestu predomnou; a Pán, ktorého hľadáte, náhle príde do svojho chrámu, áno, posol zmluvy, v ktorom máte záľubu; hľa, príde, hovorí Hospodin zástupov. Ale kto znesie deň jeho príchodu? A kto obstojí, keď sa zjaví? Lebo je ako oheň taviča a ako mydlo bieliča. A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Potom bude obeť Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v niekdajších rokoch. A priblížim sa k vám na súd a budem rýchlym svedkom proti čarodejníkovi, proti cudzoložníkovi, proti krivoprisažníkovi, proti tým, čo utláčajú nádenníka na mzde, vdovu i sirotu, ktorí odopierajú cudzincovi jeho právo a neboja sa ma, hovorí Hospodin zástupov. Lebo ja som Hospodin, nemením sa; preto vy, synovia Jákobovi, nie ste zahľadení. Malachiáš 3:1–6.

Ako „strážca“ pre svoje dejiny predstavovalo Millerovo dielo pozdvihnutie základov chrámu. Jeho dielo na počiatku musí znázorňovať dielo, ktoré predstavuje dokončenie chrámu. Toto záverečné dielo si vyžaduje ďalšieho strážcu, aby vydal trúbe určitý zvuk. Miller a posolstvo prvého anjela ohlásili začatie súdu a strážca, ktorého Miller na konci adventizmu predobrazuje, ohlásil ukončenie súdu.

V Malachiášovi Pán sľubuje, že privedie súd „proti čarodejníkovi, proti cudzoložníkovi, proti krivoprisažníkovi, proti tým, ktorí utláčajú nádenníka na jeho mzde, vdovu a sirotu, ktorí odkláňajú cudzinca od jeho práva a neboja sa ma.“ Tí, ktorí sú tu označení, sú tí, čo sa „neboja“ „Hospodina zástupov“. William Miller je poslom prvého anjela, ktorý vyzýva ľudí, aby sa „báli Boha“. Odmietnuť základy znamená odmietnuť bázeň pred Bohom.

Lebo hľa, prichádza deň, horiači ako pec; a všetci pyšní, áno, i všetci, ktorí páchajú bezbožnosť, budú ako strnisko; a deň, ktorý prichádza, ich spáli, hovorí Hospodin zástupov, takže im nenechá ani koreň, ani vetvu. Ale vám, ktorí sa bojíte môjho mena, vyjde Slnko spravodlivosti a uzdravenie bude na jeho krídlach; a vy vyjdete a budete rásť ako teľatá z maštale. A pošliapete bezbožných, lebo sa stanú popolom pod chodidlami vašich nôh v ten deň, keď to učiním, hovorí Hospodin zástupov. Pamätajte na zákon Mojžiša, môjho služobníka, ktorý som mu prikázal na Horebe pre celý Izrael, na ustanovenia a súdy. Hľa, pošlem vám proroka Eliáša pred príchodom veľkého a hrozného dňa Hospodinovho. A on obráti srdce otcov k synom a srdce synov k ich otcom, aby som neprišiel a nezrazil zem kliatbou. Malachiáš 4:1–6.

- Začiatok Biblie (Genezis) a koniec Biblie (Zjavenie).
- Začiatok Starého zákona (Genesis) a koniec Starého zákona (Malachiáš).
- Začiatok Nového zákona (Matúš) a koniec Nového zákona (opäť Zjavenie).
- Začiatok Jánovho svedectva (Evanjelium podľa Jána) a koniec Jánovho svedectva (opäť Zjavenie).
- Začiatok Malachiáša a koniec Malachiáša.
- Začiatok Matúšovho evanjelia a koniec Matúšovho evanjelia.
- Začiatok Jánovho evanjelia a koniec Jánovho evanjelia.
- Začiatok štyroch evanjelií a koniec štyroch evanjelií.

Keď odstránime prorocké začiatky alebo zakončenia, na ktoré sa odkazuje viac ako raz, vyjde osem prorockých línií, ktoré sa majú spojiť a položiť na prvé tri verše Zjavenia. Čo však s koncom knihy Genezis?

Kapitola päťdesiata knihy Genezis sa končí smrťou Jozefa.

A tak Jozef zomrel vo veku sto desiatich rokov; a nabalzamovali ho a uložili do rakvy v Egypte. 1. Mojžišova 50:26.

Štyridsiata ôsma kapitola zaznamenáva smrť Jáкова. Skutočnosť, že smrť Jáкова je uvedená najprv v štyridsiatej ôsmej kapitole a vedie k smrti Jozefa v záverečných veršoch päťdesiatej kapitoly, kladie pečať Alfy a Omegy na posledné tri kapitoly knihy Genezis ako na zakončenie knihy Genezis.

Tieto dve úmrtia sa používajú ako symboly začiatku a konca zajatia Izraela v Egypte. Na začiatku je Jakobovo telo odnesené späť, aby bolo pochované pri jeho otcov, a keď Mojžiš vychádza z Egypta, prináša Jozefovo telo, aby bolo pochované na pohrebisku jeho otcov.

A Mojžiš vzal so sebou Jozefove kosti, lebo ten prísne zaviazal synov Izraela prisahou, hovoriac: Boh vás iste navštívi, a vtedy odnesiete odtiaľto moje kosti so sebou. Exodus 13:19.

Záver knihy Genezis tvoria posledné tri kapitoly. V štyridsiatej ôsmej kapitole Jakob (Izrael) vyslovuje požehnania nad svojimi dvanástimi synmi, ktoré sú priamo označené za proroctvá o tom, čo sa udeje týmto dvanástim kmeňom v „posledných dňoch“ vyšetrujúceho súdu.

A Jákob zavolať svojich synov a povedal: Zhromažďte sa, aby som vám oznámil, čo vás stretne v posledných dňoch. Zhromažďte sa a počúvajte, synovia Jákovovi; a načúvajte Izraelovi, svojmu otcovi. Genesis 49:1, 2.

V „posledných dňoch“ vyšetrujúceho súdu Pán zaslubuje zhromaždiť svojich dvanásť synov, ktorí sú v knihe Zjavenie predstavení ako stoštyridsaťštyritisíc. To sú tí, ktorých Ján predstavuje v knihe Zjavenie. Sú zhromažďovaní volaním od Jáкова, volaním z dejín ich počiatku, ktoré majú „počuť“ a „načúvať“ mu. V posledných dňoch tí, ktorých predobrazuje Jakobových synov, „počujú“ posolstvo a „načúvajú“, alebo ako hovorí Ján, „zachovávajú“ to, čo je tam napísané. Je to volanie od otca k deťom; je to Eliášovo posolstvo. Tí, ktorí sú povolání, sú nazvaní „syn[mi] Jakob[a]“ a majú tiež „načúvať Izraelovi“, svojmu otcovi.

Ezau a Jákob v Malachiášovi predstavujú múdre a pochybé panny. Volanie prichádza od ich otca Jáкова a ich otca Izraela, čím sa ukazuje, že keď zaznie posledné volanie, každý je laodicejským adventistom a voľba je vložená do jeho vlastných rúk, či bude synom Jáкова, zvodcu, alebo Izraela, premáhajúceho. To, čo im umožňuje urobiť voľbu, je tvorivá moc vnútri posolstva. Ak je posolstvo čítané, počuté a zachovávané, potom budú skrze tú istú tvorivú moc, ktorá priviedla všetky veci k existencii, zmenení na syna Izraela. Odmietnuť počuť znamená ponechať si skúsenosť Jáкова, zvodcu.

Zhromažďujúca výzva daná Jakobom, ktorá je zároveň zhromažďujúcou výzvou posolstva odpečateného v Zjavení, je dôležitým symbolom, ktorému treba porozumieť. „Sedemnásobne“ z

dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika učí, že niet zhromažďovania, ak mu predtým nepredchádzalo rozptýlenie. Tých sto štyridsaťštyri tisíc sú tí, ktorí boli rozptýlení ešte pred zaznením výzvy. Táto pravda je v Biblii opakovane označovaná.

Počujte slovo Hospodinovo, ó, národy, a zvestujte ho na ďalekých ostrovoch a povedzte: Ten, ktorý rozptýlil Izraela, zhromaždí ho a bude ho strážiť, ako pastier svoje stádo. Jeremiáš 31:10.

Zmluva, ktorá je obnovená so stoštyridsiatimi štyrmi tisícmi, zahŕňa zaslúbenie, že Boh vpíše svoj zákon do našich srdc. Tí však, na ktorých Pán vykoná tento stvoriteľský čin, boli predtým rozptýlení.

A slovo Hospodinovo znovu prišlo ku mne a rieklo: Synu človeka, tvoji bratia, tvoji bratia, muži tvojho príbuzenstva, i celý dom Izraelov, všetci spolu, sú tí, o ktorých obyvatelia Jeruzalema povedali: Vzdial'te sa od Hospodina; nám je táto krajina daná do vlastníctva. Preto povedz: Takto hovorí Pán, Hospodin: Hoci som ich zahnal ďaleko medzi pohanov a hoci som ich rozptýlil po krajinách, predsa im budem malou svätyňou v krajinách, do ktorých prídu. Preto povedz: Takto hovorí Pán, Hospodin: Zhromaždím vás spomedzi národov a zoskupím vás z krajín, po ktorých ste boli rozptýlení, a dám vám krajinu Izraelovu. A prídu ta a odstránia odtiaľ všetky jej ohavnosti a všetky jej mrzkosti. A dám im jedno srdce a vložím do vášho vnútra nového ducha; odstránim kamenné srdce z ich tela a dám im srdce z mäsa. Ezechiel 11:14–19.

O zhromaždení sto štyridsiatich štyroch tisíc vo vzťahu k „rozptýleniu“ treba povedať ešte viac, ale najprv musíme zhrnúť úvahu o podpise Alfya a Omegy v týchto deviatich odkazoch, ktoré skúmame.

V posledných troch kapitolách knihy Genezis sú predstavené dve triedy. Trieda vzbúrencov a trieda múdrych. Obe triedy počujú hlas, ktorý hovorí: Toto je cesta, choďte po nej; no jedna trieda odmietla načúvať trúbe a kráčať po dávnych chodníkoch. Trieda vzbúrencov v Genezis štyridsaťosem až päťdesiat je predstavená trinástym kmeňom.

Na začiatku starovekého Izraela bolo trinásť kmeňov a na začiatku moderného Izraela bolo trinásť učeníkov. Ten jeden učeník, ktorý je odlíšený od ostatných dvanástich učeníkov (tak ako bol Efraim odlíšený od ostatných kmeňov), sú obaja symbolmi vzbury. Sestra Whiteová priamo nazýva Judáša nerozumnou pannou.

„Bola a vždy budú kúkoľ medzi pšenitou, bláznivé panny s múdrymi, tí, čo nemajú olej vo svojich nádobách so svojimi lampami. V cirkvi, ktorú Kristus utvoril na zemi, bol chamtivý Judáš, a Judášovia budú v cirkvi v každej etape jej dejín.“ Signs of the Times, 23. októbra 1879.

Judáš Iškariotský bol nerozumnou pannou; bol kúkoľom a ak bol nerozumnou pannou, potom bol aj Laodicečanom.

„Stav Cirkvi, predstavovaný nerozumnými pannami, sa označuje aj ako laodicejský stav.“ Review and Herald, 19. augusta 1890.

Obaja Jozefovi synovia prijali od Jáкова požehnanie v štyridsiatej ôsmej kapitole knihy Genezis a od toho okamihu sa o nich hovorí ako o „polkmeňoch“. Polkmeňe či nie, stále to boli kmene. Judáš Iškariotský bol nahradený Matášom, aby zaplnil dvanáste miesto, ktoré predtým zastával Judáš Iškariotský. Judáš bol učeníkom, a v tomto zmysle — na konci starovekého Izraela bolo trinásť učeníkov, tak ako na začiatku bolo trinásť kmeňov.

Jozefov syn Efraim (trinásť kmeň) sa stal symbolom vzbury, keď sa severných desať kmeňov zjednotilo na podporu Jeroboáma a rozdelilo kráľovstvo na desať severných kmeňov a dva južné kmene. Prečo označujem Efraima, Jozefovho syna, za symbol vzbury, a nie jeho brata Manašeho? Vzburu spojená s Efraimom sa začína v štyridsiatej ôsmej kapitole, ešte predtým, ako Jákob požehná svojich dvanásť synov. V štyridsiatej ôsmej kapitole Jákob najprv požehnáva Jozefových dvoch synov. Keďže Manaše bol prvorodený, Jozef očakáva, že prvé požehnanie jeho synov pripadne Manašemu, a Jozef sa vzbúri proti tomu, že si Jákob vyvolil Efraima.

Začiatok Efrajima ako predstaviteľa Božích vyvolených nesie svedectvo vzbury a koncom Efrajima je rozptýlenie „sedemkrát“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, od roku 723 pred Kr. až do roku 1798. V roku 723 pred Kr. dostalo severných desať kmeňov, kráľovstvo Efrajima (známe aj ako Izrael), smrteľnú ranu ako kráľovstvo biblického proroctva. Táto smrteľná rana začala časové proroctvo, ktoré sa uzavrelo tým, že pápežská moc a jej kráľovstvo dostali smrteľnú ranu v roku 1798. Smrteľná rana pápežskej moci v roku 1798 je predobrazom konečného pádu Babylona, keď kráľ severu „príde ku svojmu koncu a nebude mu nikoho na pomoc“ v Danielovi jedenástej kapitole, verši štyridsiatom piatom. Vzburu a pád Babylona v posledných dňoch boli predobrazované vzburou a pádom pápežskej moci v roku 1798, čo zasa bolo predobrazované vzburou a pádom kráľovstva Efrajima (Izraela) v roku 723 pred Kr., čo bolo predobrazované Jozefovou vzburou proti prorockej inšpirácii svojho otca, ako je to uvedené na konci knihy Genezis.

Vzburu, ktorej symbolom je Efraim, sa začala vzburou jeho otca (Jozefa) proti jeho otcovi (Jakobovi). Napokon vedie k vzburu desiatich severných kmeňov, ktorá vedie k „rozptýleniu predstavenému“ ako „sedem časov“ v dvadsiatej šiestej kapitole Levitika. Obdobie, počas ktorého bolo severné kráľovstvo rozptýlené, je rozdelené na dve obdobia. Jedno sa končí v roku 538, nasledujúce obdobie sa končí v roku 1798, a všetky poukazujú na posolstvo, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti v knihe Zjavenie. Toto posolstvo označuje konečný pád Babylona. Pri každom medzníku prorockých dejín Efraima je vyznačená vzburu. Tak ako aj vzburu trinásteho učeníka, Judáša Iškariotského. Toto sú dvaja zo svedkov, ktorí označujú číslo trinásť za symbol vzbury. No nijaká z týchto posvätných právd nemôže byť rozpoznaná, ak človek nestojí na základoch adventizmu, ktoré boli vybudované na prvej pravde, ktorú Miller objavil, a na prvej pravde, ktorú adventizmus odvrhol.

Záver knihy Genezis je v súlade so všetkými ostatnými líniami, ktoré sme skúmali. Stručne povedané:

Na počiatku nebeská trojica Otca, Syna a Ducha Svätého bola svedkom stvorenia nebies a zeme, ktoré uskutočnil Syn, ktorý je aj Slovom. Slovo sa stalo kanálom komunikácie od Otca k ľudstvu a Slovo je jedinou cestou, ktorou môže ľudstvo komunikovať s Otcom. Otcovo posolstvo odovzdal

Syn anjelovi Gabrielovi, ktorý po Luciferovej vzbure v nebi nahradil Lucifera (nositeľ a svetla). Gabriel prijíma svetlo, čiže posolstvo, a odovzdáva ho prorokovi, ktorý je svätou stvorenou bytosťou poverenou odovzdať posolstvo od Otca padlej stvorenej rodine. Posolstvo dané prorokovi sa zapíše a potom sa sprostredkuje ľudstvu. Na každom stupni komunikačného procesu je posolstvo sväté, a z tohto dôvodu majú byť svätí aj proroci, ktorí sú padlými ľudskými bytosťami. V okamihu, keď je sväté posolstvo odovzdané do rúk padlého ľudstva, má ľudstvo možnosť zaobchádzať so svätým posolstvom neposvätenými rukami. Svetlo svätého posolstva tak prináša svetlo i tmu. Keď je posolstvo prijaté tými, ktorí patria do rodiny padlého človeka, obsahuje tú istú tvorivú moc, ktorá stvorila všetky veci; je to moc, ktorá túto bytosť ospravedlňuje. Začiatok komunikačného procesu znázorňuje jeho koniec. Preto, ak je posolstvo počuté, čítané a zachovávané, znovustvára padlé ľudstvo na obraz Syna.

Blahoslavený je ten, kto číta, a tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva a zachovávajú to, čo je v ňom napísané; lebo čas je blízko. Zjavenie 1:3.

Ján znázorňuje padlé ľudstvo v „posledných dňoch“ vyšetrojúceho súdu, ktoré počuje hlas za sebou a obracia sa, aby prijalo posolstvo vedúce do minulosti. Tí, ktorí posolstvo prijímajú a učinia ho nie súčasťou svojho života, ale výlučne svojím životom, sú tam a vtedy ospravedlnení. Byť ospravedlnený znamená byť učinенý svätým. Keď tí, čo čítajú a počujú posolstvo poslané od Otca, prijímajú toto posolstvo a sú učinení svätými, deje sa to skrze tvorivú moc, ktorá je v tomto posolstve. Tvorivá moc vykonáva dielo ospravedlnenia ľudí, keď ľudia veria tak, ako veril Abrahám. Posolstvo ich poučuje, aby sa obrátili a načúvali hlasu za sebou, ktorý vedie k dávny chodníkom, čo sú základné pravdy. Posolstvo ich vedie do každej pravdy, a keď kráčajú po dávnych chodníkoch, kráčajú po ceste ospravedlnených.

No chodník spravodlivých je ako žiarivé svetlo, ktoré svieti čoraz viac až do dokonalého dňa. Cesta bezbožných je ako temnota; nevedia, o čo sa potkávajú. Syn môj, pozoruj moje slová; nakloň svoje ucho k mojim výrokom. Nech sa nevzdialia od tvojich očí; zachovávajú ich uprostred svojho srdca. Lebo sú životom tým, ktorí ich nachádzajú, a zdravím pre celé ich telo. Zo všetkej bdelosti ostríhaj svoje srdce, lebo z neho pochádzajú pramene života. Odstráň od seba falošné ústa a vzdial' od seba prevrátené pery. Nech tvoje oči hľadajú priamo a tvoje viečka nech smerujú rovno pred tebou. Uvažuj o chodníku svojich nôh a nech sú upevnené všetky tvoje cesty. Neukloň sa ani napravo ani naľavo; odvráť svoju nohu od zlého. Príslovia 4:18–27.

Tí, ktorí sú ospravedlnení zvestovaným posolstvom, kráčajú po ceste, ktorá predstavuje stále vzrastajúce svetlo; no práve toto svetlo zároveň spôsobuje, že cesta bezbožných je úmerne temnejšia. Svetlo sa oddeľuje od tmy. Tvorivá moc, ktorá na počiatku prikázala, aby bolo svetlo, spôsobuje na konci s ľudstvom ten istý účinok, aký malo svetlo na počiatku. Tieda, ktorá odmieta počuť hlas zozadu, a preto sa rozhodne kráčať potemnenou cestou, „potkyna sa“ na Jeho Slove, lebo sa potkyna o základný kameň, ten starý, osvedčený kameň. Hlas je Alfa i Omega, a keď ospravedlnení počujú tie slová a naklonia svoje srdcia k tým slovám, zachovávajú tie slová uprostred svojho srdca, lebo Alfa i Omega obracia ich srdcia k otcom (minulosti) a srdcia otcov smerujú ku koncu.

Cesta spravodlivého je priama; ty, Najpriamejší, urovnávaš chodník spravodlivého. Áno, na ceste tvojich súdov, ó, Hospodine, sme očakávali na teba; túžba našej duše sa nesie k tvojmu menu a k pamiatke na teba. Svojou dušou som po tebe túžil v noci; áno, svojím duchom vo svojom vnútri ťa budem horlivo hľadať zavčasu, lebo keď sú tvoje súdy na zemi, obyvatelia sveta sa učia spravodlivosti. Izaiáš 26:7–9.

Boh váži, alebo súdi, tých, ktorí kráčajú po ceste spravodlivých, a činí tak v „posledných dňoch“, keď sú Jeho súdy na zemi. Spravodliví sú tí, ktorí očakávali Pána v naplnení času meškania v podobenstve o desiatich pannách. Túžbou tých, ktorí kráčajú po ceste rastúceho poznania, je čoraz väčšie porozumenie Božiemu menu, Jeho charakteru. Tí, ktorí očakávali svojho Pána, sú tí, ktorí hlásajú posledné varovné posolstvo, lebo sú to tí, ktorí ohlasujú Polnočný výkrik, ktorý je, samozrejme, prvým vnútorným posolstvom osemnásť kapitoly Zjavenia, po ktorom nasleduje druhé, vonkajšie posolstvo.

A po týchto veciach som videl iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc; a zem sa rozžiarila jeho slávou. A zvolal mocne silným hlasom: Padol, padol Babylon veľký a stal sa príbytkom démonov, útočiskom každého nečistého ducha a klieťkou každého nečistého a odporného vtáka. Lebo všetky národy pili z vína hnevu jeho smilstva a králi zeme s ním smilnili a kupci zeme zbohatli z hojnosti jeho rozkoší. A počul som iný hlas z neba, ktorý hovoril: Vyjdite z neho, ľud môj, aby ste neboli účastní jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán. Zjavenie 18:1–4.

Keď anjel zo zjavenia osemnásť kapitoly zostúpil 11. septembra 2001, Cirkev adventistov siedmeho dňa odmietla svoje posledné volanie vrátiť sa na staré chodníky. Tým prestala byť rohom pravého protestantizmu v Spojených štátoch. V tom okamihu sa začal proces skúšky pre tých, ktorí sa rozhodli prijať posolstvo toho mocného hlasu a zjesť ho, ako to predobrazne znázorňuje Ján, keď anjel zo zjavenia desiatej kapitoly zostúpil na začiatku adventizmu 11. augusta 1840. Duchovný národ, ktorý prevzal plášť pravého protestantizmu, keď bolo posolstvo prvého anjela odmietnuté, potom nasledoval v šľapajach odpadlého protestantizmu na začiatku adventizmu.

Pravý protestantský roh bol potom daný tým, ktorí prijali posolstvo v malej knihe, ktorá bola v ruke anjela v Zjavení desať. Proces skúšky na začiatku adventizmu od roku 1840 do roku 1844 predstavuje proces skúšky na konci adventizmu od 11. septembra 2001 až po nedeľný zákon v Spojených štátoch. V rámci prvej histórie rokov 1840 až 1844 a procesu skúšky, ktorý sa začal 11. septembra 2001, sa označuje dispenzačný prechod od predošlého tela veriacich, ktoré nieslo plášť protestantizmu, k novému telu veriacich, ktoré preberá plášť pravého protestantizmu.

Pre naše uvažovanie o ceste ospravedlnených je dôležitejšie to, že v rámci týchto dejín sa nachádza sklamanie, ktoré označuje začiatok času meškania. V tom čase verní očakávajú svojho Pána; tento čas sa končí odpečením posolstva Polnočného volania. Tento proces skúšky na začiatku adventizmu sa skončil, keď sa posolstvo Polnočného volania uzavrelo 22. októbra 1844. Proces skúšky na konci sa pre tých, ktorých predstavuje Ján, uzatvára pri nedeľnom zákone v Spojených štátoch. Posolstvo Polnočného volania na konci sa uzavrie práve tak ako na začiatku a na počiatku adventizmu bolo posolstvo Polnočného volania odpečatené ešte pred uzavretím procesu skúšky. Posolstvo Polnočného volania na začiatku sa teraz odpečatuje na konci.

Ospravedlnené múdre panny vstupujú do zmluvy s Bohom v tom čase, keď bezbožné bláznivé panny vstupujú do zmluvy so smrťou.

Komu povedal: Toto je odpočinok, ktorým môžete dať odpočinúť ustatému; a toto je občerstvenie. Oni však nechceli počuť. Ale slovo Hospodinovo im bolo príkaz za príkazom, príkaz za príkazom; riadok za riadkom, riadok za riadkom; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad, a boli zlomení, a upadli do osídla, a boli lapení. Preto počujte slovo Hospodinovo, vy opovržliví muži, ktorí panujete nad týmto ľudom, ktorý je v Jeruzaleme. Pretože ste povedali: Uzavreli sme zmluvu so smrťou a s peklom sme v dohode; keď sa prevalí záplava biča, nepríde na nás, lebo lož sme si urobili útočiskom a pod klamstvom sme sa ukryli. Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladím na Sione za základ kameň, osvedčený kameň, drahocenný uholný kameň, pevný základ: kto verí, nebude sa ponáhľať. Izaiáš 28:12–16.

Ospravedlnení prinášajú cirkvi sväté posolstvo Polnočného volania a potom hlásajú posolstvo druhého hlasu, keď vyzývajú ľudstvo, aby vyšlo z Babylona.

„Tak sú teda v poslednom diele na varovanie sveta cirkvám adresované dve odlišné výzvy. Posolstvo druhého anjela znie: ‚Padol, padol Babylon, to veľké mesto, lebo všetky národy napojil vínom hnevu svojho smilstva.‘ A v mocnom volaní posolstva tretieho anjela je počuť hlas z neba, ktorý hovorí: ‚Vyjdite z neho, ľud môj, aby ste nemali účasť na jeho hriechoch a aby ste nedostali z jeho rán. Lebo jeho hriechy dosiahli až do neba a Boh sa rozpomenul na jeho nepravosti.‘“ Review and Herald, 6. decembra 1892.

Tí, ktorí vyjdú z Babylonu a pripoja sa k tým, čo kráčajú po ceste spravodlivých, sú prijatí do stáda skrze vodu krstu, ktorú predstavuje meno nebeskej trojice. Ospravedlnení, či už sú to tí, ktorí práve počúvajú posolstvo odovzdané Jánovi na Patmose, alebo tí, ktorí sú potom povolaní vyjsť z Babylonu, sú všetci ospravedlnení prijatím Ducha Svätého. Toto spojenie božstva Ducha Svätého a ľudskej prirodzenosti človeka bolo uskutočnené, ako bolo predložené za príklad, keď Kristus vzal na seba ľudskú prirodzenosť. Stoštyridsaťštyritisíc bolo znázornených na dvoch svedkoch, na dvanástich synoch Jakobových a na dvanástich učeníkoch. Bezbožní sú znázornení trinástym kmeňom a trinástym učeníkom. Obe „trinástky“ v každom z týchto znázornení boli povolané byť kňazmi Bohu a tí, ktorí toto povolanie odmietajú, sú znázornení Ezávom, zatiaľ čo jeho mladší brat Jakob predstavuje tých, ktorí povolanie prijímajú. Ezáv i Jakob obaja predstavujú laodicejských adventistov siedmeho dňa na konci sveta. Jedna skupina prijíma sväté posolstvo sprostredkované skrze spisy proroka a je premenená na Izrael, zatiaľ čo Ezáv si ponecháva svoje meno.

V týchto deviatich riadkoch o Alfe a Omega je, prirodzene, omnoho viac, lebo toto bolo iba stručné zhrnutie začiatkov a koncov v Božom slove.

Deväť línií dejín, predstavujúcich prorocké dejiny od stvorenia až po Druhý príchod. Všetkých týchto deväť prorockých línií začiatkov a koncov je priamo spojených s prvými tromi veršami prvej kapitoly Zjavenia. Tieto tri verše ukazujú, že Zjavenie Ježiša Krista, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím doby milosti, je prejavom Božej tvorivej moci. Aká iná moc by mohla vytvoriť také zložité, navzájom prepletené svedectvo z rozmanitých svedkov, ktorí vydali svoje svedectvo od čias Mojžiša až po časy Jána Zjavovateľa?

Zobuj si obuv, lebo toto je svätá zem.